
**Τ. Κορωνάκης: Να κάνουμε
την κυβέρνηση της Αριστεράς
υπόθεση της κοινωνίας**

Απαιτείται άμεσα, η συμφωνία
επί ενός συνεκτικού σχεδίου ακύ-
ρωσης του μνημονίου **σελ. 12**

Απαιτείται λοιπόν, άμεσα, η συμφωνία επί ενός συνεκτικού σχεδίου, ακύρωσης του μνημονίου και διεκδίκησης της διαγραφής του μεγαλύτερου μέρους του χρέους, απάντησης στην ανθρωπιστική κρίση με άμεσα μέτρα και φερέγγυους τρόπους χρηματοδότησής τους και προοδευτικής μετάβασης σε ένα νέο μοντέλο λειτουργίας της οικονομίας, της παραγωγής, του κράτους και της κοινωνίας συνολικά.

Να κάνουμε την κυβέρνηση της Αριστεράς υπόθεση της κοινωνίας

Του Τάσου Κορωνάκη*

Αυτός ο Σεπτέμβρης ανοίγει μια κρίσιμη πολιτική χρονιά. Στόχο έχουμε να σφραγιστεί από τη νίκη της Αριστεράς. Αναμφισβήτητα τα ερωτήματα είναι πρωτόγνωρα και το ασφυκτικό βάρος μιας κοινωνίας που σφαδάζει κάνει την συζήτηση ακόμα πιο δύσκολη. Γνωρίζουμε πως ο ΣΥΡΙΖΑ δεν επιλέγεται από όλο και μεγαλύτερα στρώματα της ελληνικής κοινωνίας επειδή έχει πείσει για το αξιακό και ιδεολογικό του φορτίο, αλλά κατά κύριο λόγο, ως μια ύστατη ελπίδα για την αλλαγή της σημερινής ανυπόφορης κατάστασης και αυτό με ένα υψηλό επίπεδο ρίσκου που περιλαμβάνει πάντα το καινούργιο, ως άγνωστο. Ταυτόχρονα αυτό το «να τους διώξουμε» δεν φτάνει πια, αλλά αποκτά κομβική σημασία το πως θα πείσουμε για το δικό μας σχέδιο.

Αφού λοιπόν μιλάμε για μια έκτακτη κατάσταση και όχι για μια ηγεμονία που έχει κερδηθεί με τα χρόνια, χρειάζεται να δώσουμε την μάχη με ένα σχέδιο εκτάκτου ανάγκης που να μπορεί να πείθει για το σήμερα αλλά να έχει και στοιχεία που θα χαράζουν ένα διαφορετικό αύριο. Εύλογα λοιπόν δημιουργούνται μια σειρά ερωτήματα για τον χαρακτήρα αυτού του σχεδίου. Πόσο πρέπει να εστιάζουμε στα άμεσα προβλήματα και πόσο να τονίσουμε την διαφορετική μας αντίληψη για το μέλλον; Πόσο ομαλή οφείλει να δείχνει η μετάβαση και πως αποφεύγουμε τον κίνδυνο να μεταλλαχτούμε σε μια κλασική αξιωματική αντιπολίτευση που περιμένει με την τακτική του ώριμου φρούτου; Τι σχέση μπορεί να έχει η αριστερή πολιτική σήμερα με τον κυνικό ρεαλισμό και πως αποφεύγει τον λαϊκισμό; Είναι οι συμμαχίες το αναγκαίο συμπλήρωμα που χρειαζόμαστε για να σπάσουμε το «ταβάνι» μας, ακόμα και αν θολώνουν το στίγμα μας ή πρέπει να προχωρήσουμε με αυτοπεποίθηση για το σχέδιό μας και με όσες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις συμφωνήσουν επί του προγράμματός μας;

Ερωτήματα όπως τα παραπάνω μας απασχολούν ακόμα και αν διατυπώνονται προβοκατόρικα ή περιλαμβάνουν ήδη από την διατύπωσή τους την απάντηση. Δεν ξέρουμε τι θα γινόταν αν τα προηγούμενα χρόνια είχαμε ακολουθήσει μια πιο «καθαρή» ή μια πιο συμβιβαστική γραμμή, αν ο ΣΥΡΙΖΑ είχε διαλυθεί υπό τον εκβιασμό της ΔΗΜΑΡ ή αν στο συνέδριο είχε επιλεγεί η γραμμή της εξό-

δου από το ευρώ. Αυτό που σίγουρα ξέρουμε είναι πως με την γραμμή και τις ισορροπίες που κινηθήκαμε φτάσαμε ως εδώ καταφέροντας κάτι που άλλες δυνάμεις στην Ελλάδα και την Ευρώπη, με πιο πλατιές συμμαχίες ή πιο «καθαρή» γραμμή, δεν το κατάφεραν.

Ο δικός μας τρόπος

Ο ΣΥΡΙΖΑ έγινε η ανταγωνιστική πρόταση απέναντι στις μνημονιακές δυνάμεις επειδή κατάφερε στην πορεία του να χτίσει μια σκληρή ταυτότητα με ισχυρές κοινωνικές αναφορές, παραμένοντας όμως ανοιχτός και διαβάζοντας σωστά την συγκυρία, χωρίς να υπολογίσει πολλές φορές το πολιτικό κόστος. Έτσι, συγκρότησε ένα ριζοσπαστικό αριστερό πολιτικό σχέδιο με έντονες ταξικές αναφορές που έπειθε πως θα έμενε πιστός στην γραμμή υποστήριξης των από κάτω, των νέων και των πιο ασθενών κοινωνικών ομάδων ακόμα και τις πιο δύσκολες ώρες. Μέσα στην κρίση αυτά τα χαρακτηριστικά, συνδυαζόμενα με την πρόταση για κυβέρνηση κοινωνικής σωτηρίας από την Αριστερά, έδειξαν μια δύναμη που θέλει και μπορεί να παίξει ένα ρόλο διαφορετικό από αυτό που της έδιναν τα ποσοστά της και χωρίς να παραγνωρίζουμε την συνεισφορά των χιλιάδων μελών, των στελεχών, αλλά και του συντρόφου προέδρου καταφέραμε να έρθουμε ως εδώ.

Αυτή η διακριτή ταυτότητα και τα χαρακτηριστικά που μας έκαναν πρωταγωνιστική δύναμη όχι μόνο δεν μπορεί να εξαφανιστούν στην πορεία μέχρι την νίκη, ως μια δήθεν ρεαλιστική προσαρμογή, αλλά οφείλουμε να τα υπενθυμίζουμε και να τα αποδεικνύουμε στο σήμερα, παντρεύοντάς τα όμως με την επεξεργασία, την διαβούλευση και την προβολή της συνεκτικής προγραμματικής μας πρότασης μεγιστοποιώντας έτσι την αξιοπιστία μας.

Οι ανάγκες του σήμερα

Σήμερα, την πιο κρίσιμη ίσως ώρα, δεν μπορεί να επιλέγεται η φυγή προς την καθαρότητα, ούτε η βίαιη προσαρμογή στον «κυβερνητικό» μας ρόλο, ενισχύοντας την ακραία πόλωση, που μπορεί μεν να συγκροτεί εύκολα εσωκομματικούς στρατούς, αλλά αποδιαιρρώνει το κομματικό σώμα και ενισχύει την προπα-

γάνδα των αντιπάλων μας.

Σήμερα είναι η ώρα της σύνθεσης που θα πατάει γερά στο πεδίο των αξιών και της ιδεολογίας από την μία και στην ανάγκη για άμεσες ρεαλιστικές λύσεις από την άλλη συμβάλλοντας με κάθε τρόπο στην ενότητα του χώρου και στην οργάνωση της πάλης μας. Απαιτείται λοιπόν, άμεσα, η συμφωνία επί ενός συνεκτικού σχεδίου, ακύρωσης του μνημονίου και διεκδίκησης της διαγραφής του μεγαλύτερου μέρους του χρέους, απάντησης στην ανθρωπιστική κρίση με άμεσα μέτρα και φερέγγυους τρόπους χρηματοδότησής τους και προοδευτικής μετάβασης σε ένα νέο μοντέλο λειτουργίας της οικονομίας, της παραγωγής, του κράτους και της κοινωνίας συνολικά.

Φυσικά δεν είναι όλα διαδικασία και σύνθεση αλλά υπάρχει και το πραγματικό περιεχόμενο της πολιτικής αντιπαράθεσης. Εκεί οφείλει να απαντά η ίδια η δημοκρατία μέσα από σοβαρές διαδικασίες και λειτουργία των οργάνων, με την αυτόνομη αποδοχή από την μειοψηφία της άποψης της πλειοψηφίας ως την βάση πάνω στην οποία συγκροτείται η πρότασή μας. Έτσι η διαφωνία δεν μπορεί να επαναλαμβάνεται εσαεί φέροντας πάντα την πρότερη διαφωνία. Ταυτόχρονα, η πλειοψηφία οφείλει να εξα-

σφαλίζει τους όρους και τις διαδικασίες για την επίτευξη σύνθεσης και τελικά απόφασης πρώτα στα όργανα και μετά στην δημόσια σφαίρα.

Αν παίρνουμε στα σοβαρά τον ρόλο μας σε αυτό πρέπει να επικεντρωθούμε και να αφήσουμε πίσω τις άγονες αντιπαράθεσεις, για το ποιος θέλει πιο πολύ την κυβέρνηση και ποιος αδιαφορεί, ποιος είναι πιο προεδρικός και ποιος πιο επαναστάτης και άλλα τέτοια τραγελαφικά. Η συμφωνία επί ενός τέτοιου σχεδίου πρέπει να αποτελέσει την αφετηρία για μια ανοιχτή και πραγματική διαβούλευση με την κοινωνία μέσα από την οποία θα αντιληφθούμε ελλείμματα και αδυναμίες και θα αξιοποιήσουμε επεξεργασίες, προτάσεις και ιδέες που μπορούν να συμβάλουν ουσιαστικά. Επί αυτού του σχεδίου μπορεί και πρέπει να συγκροτηθεί η πιο πλατιά κοινωνικοπολιτική συμμαχία που θα μετατρέψει την προγραμματική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ σε διεκδικητικό πλαίσιο για την κοινωνία από σήμερα. Ένα τέτοιο σχέδιο για να μπορέσει να προχωρήσει οφείλει να έχει ως πρωταγωνιστές τα ίδια τα κοινωνικά υποκείμενα στα οποία αναφέρεται κατά προτεραιότητα.

* Μέλος του ΠΓ του ΣΥΡΙΖΑ.

Αναγκαία η διαβούλευση με την κοινωνία

Με δεδομένα τα παραπάνω ισχυρίζομαι πως οι πολυαναμενόμενες δεσμεύσεις του συντρόφου προέδρου στην ΔΕΘ όσο εξαιρετικές και αν είναι, θα μείνουν εν μέρει κενό γράμμα και αντικείμενο αποδόμησης από το κυρίαρχο ΜΜΕ αν δεν συνδυαστούν με μια πλατιά καμπάνια ανοιχτών συνελεύσεων όπου θα τις διαβουλευτούμε με την ίδια την κοινωνία. Θα είναι εν μέρει κενό γράμμα αν δεν μπορούν να συγκροτήσουν μέτωπα πάλης πάνω στα βασικά προβλήματα του σήμερα. Δεν φτάνει λοιπόν η δέσμευση για κατάργηση του ΕΝΦΙΑ αν δεν συνοδεύεται από μια αναλυτική συζήτηση σε όλη την χώρα για το φορολογικό σύστημα που προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ και αν δεν μπορέσουμε να χτίσουμε μια κοινωνική κίνηση με παρεμβάσεις, λαϊκές συνελεύσεις και δράσεις στις εφορίες όλης της χώρας που θα διεκδικούν από σήμερα την κατάργηση του ΕΝΦΙΑ και ένα πιο δίκαιο φορολογικό σύστημα με βάση το εισόδημα και τον πλούτο (που φυσικά θα περιλαμβάνει και την εκκλησιαστική περιουσία). Αντίστοιχα, η πρότασή μας για τα κόκκινα δάνεια ή οι προτάσεις μας για την ανεργία δεν μπορεί να μην γίνουν αντικείμενο ανοιχτής διαβούλευσης και μέτωπα πάλης με πρωταγωνιστές τους ίδιους τους δανειολήπτες, τους άνεργους κοκ. Σε αυτή την μάχη πρέπει να πρωταγωνιστήσουν οι άνθρωποι μας σε όλους τους μαζικούς φορείς, στις γειτονίες, στους χώρους δουλειάς και εκπαίδευσης, στους δήμους και τις περιφέρειες για να δώσουμε στο πρόγραμμά μας σάρκα και οστά και να κάνουμε την κυβέρνηση της Αριστεράς αίτημα της κοινωνίας.